НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

e-mail: nacija@mail333.com

16 березня 2004
№ 10 (21)

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ВСТАЄМО, КАЙДАНИ ПОРВЕМО...

9-го березня в день народження великого Кобзаря в Києві відбулася масова акція опозиції, у якій взяла участь низка політичних партій та організацій, зокрема представники блоку „Наша Україна", „Батьківщина", КУН, СПУ та ін., загалом близько 10 тисяч чоловік. Акція розпочалася мітингом біля пам'ятника Богдану Хмельницькому і завершилася в парку Шевченка ухваленням резолюції протесту проти тиску влади на пресу.

Мітинг біля пам'ятника Кобзареві розпочав поет Д. Павличко. За його словами, цей рік має стати демонстрацією нової ментальності, високої якості української Нації. Голова комітету Верховної Ради з питань свободи слова М. Томенко заявив: „Влада боїться спротиву громадян! Якщо ми будемо разом у боротьбі за свободу слова, за кожного журналіста - влада відступить", а також звернув увагу присутніх на те, що Кучма в день 190-ї річниці від народження великого поета України поїхав до султана Брунею оглядати його гарем. Ганьба!

Лідер „Нашої України" Віктор Ющенко закликав опозицію до єднання у боротьбі проти режиму. Він зазначив, що „Наша Україна" вже досягла повного порозуміння з БЮТ, і зараз сподівається отримати подібну реакцію з боку Соціалістичної партії України.

У своєму виступі лідер БЮТ Юлія Тимошенко закликала усіх опозиціонерів до громадянського повстання. Говорячи про опозиційну трійку, Юлія Тимошенко запевнила, що кандидат у президенти буде один, і вона особисто ніколи не переступить через спільну справу, переслідуючи власні амбіції.

Лідер СПУ Олександр Мороз висловився за політреформу, зазначивши що „модель у влади й опозиції одна, а цілі – різні".

Борис Олійник, напевно, єдиний в Україні національно-комуніст прийшов до Шевченка разом з опозицією. Він завершив свою патріотичну промову вигуком: „No pasaran!"

На мітингу було прийнято резолюцію протесту проти тиску влади на пресу. Закриваючи мітинг, Дмитро Павличко назвав Віктора Ющенка майбутнім президентом України, на що майдан схвально відгукнувся оплесками. По закінченні акції відбувся концерт за участі таких опозиційних рок-гуртів, як „Кому вниз" і „Мертвий півень". Своїм голосом порадувала численних глядачів Марія Бурмака.

Подібні акції вселяють надію в серця людей, адже вони є демонстрацією сили й єднання опозиційних лідерів нашої держави. Спливають століття, і, можливо, вже настав момент здійснити Кобзареве: „Вставайте, кайдани порвіте!" Адже якщо не сьогодні – то коли?

Андрій Куліш

Слава Стецько:
„...Хай забудеться моє ім'я, але хай живе вічно Україна"

12 березня Конгрес Українських Націоналістів провів заходи зі вшанування пам'яті Слави Стецько в річницю її відходу у Вічність

2

НА БАРИКАДАХ

Мало не кожен пес …

Спостерігаючи за подіями навколо газети “Сільські вісті”, вперше позаздрив євреям. Як тільки їм здалося, що хтось на них косо подивився, зняли гармидер на весь світ: “Наших б’ють!”. І хоч у публікаціях „Сільських вістей” важко узріти антисемітизм, суд таки зумів його віднайти.

От би так і щодо українців! Адже мало не кожен пес на нас ногу піднімає — і нічого: терпимо, мовчимо. І владі, і судам до цього справи нема. Візьміть першу-ліпшу газету в Криму чи на Донбасі: скільки там бруду про Україну й українців! І ніхто не подає до суду. Та що далеко ходити — давайте подивимось, що робиться у нас у Хмельницькому. Віднедавна тут з’явилося чужомовне видання з назвою “Моя газета+”. Так от, її редакція наприкінці минулого року на сторінках газети зухвало глумилася над державним гербом України. Причому слова, винесені в заголовок, - “мне иногда кажется, что давно пора поменять наш государственный герб, где трезубец держала бы свинья, а сверху на нём сидела бы бо-ольшая зелёная жаба”, - приписали Наталі Тарашевській, відомій у місті бізнесменці, патріотці України. Сама Тарашевська, а також партії національно-патріотичної орієнтації звернулись до прокуратури з вимогою порушити кримінальну справу проти газети. Але помічник прокурора О. Лапко, навіть не перевіривши фактів, відмовила в порушенні справи. Правда, цю постанову було скасовано заступником прокурора, але тягнина в цій справі триває.

Понад те, відчувши безкарність, газета відповіла на скарги й вимоги громадськості не вибаченням, а серією зухвалих нападок на Н.Тарашевську та всіх, хто її підтримує.

А тепер уявімо, що було б, якби ця сама газета написала паскудство про єврейський шестикутник? Щось не віриться, що прокуратура не знайшла б тут складу злочину. А якби таке й трапилось, то піднялось би все єврейство в Україні і поза нею...

Так, невже, щоб почуватися захищеним в Україні, треба бути євреєм?

Дмитро Полощинський

Поступаються нашими інтересами

Верховна Рада України без обговорення, в першому читанні, 229 голосами „за” підтримала законопроект, який відкриває іноземцям український ринок поштових послуг. Проти були “Наша Україна” та БЮТ.

Уряд Януковича, посилаючись на вимоги Світової організації торгівлі, запропонував законопроект, який обмежує монополію державного підприємства „Укрпошта” на пересилання простих листів та простих поштових карток масою до 350 грам. „Укрпошта” тепер матиме монопольне право працювати з кореспонденцією лише вагою до 50 грам.

Якщо виконати зобов’язання перед СОТ, „Укрпошта” втратить 20% ринку письмової кореспонденції, що зменшить її дохід приблизно на 38 - 45 мільйонів гривень.

Нововведення ускладнить надання універсальних поштових послуг, які згідно з законодавством гарантуються державою кожному громадянину за прийнятними цінами. І в першу чергу це відчують на собі жителі сіл, малих містечок, основна категорія малозабезпечених громадян.

Більшість Верховної Ради України та члени фракції СПУ ще раз підтвердили, що через безголовість можна проголосувати навіть за телефонну книгу.

Законопроект буде розглядатися ще у другому читанні, тому залишається шанс не пропустити цю спробу поступитися українськими інтересами.

За повідомленнями інформагентств

ФОТОФАКТ

Київ. 9 березня, вул. Володимирська. Протест журналістів.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ВЛАДІ

Слухай мене, владо!

Як мовчки слухав тебе я ці довгі 12 років. Виконуючи свій конституційний обов’язок, я не мав права давати тобі оцінку та обговорювати твої накази. Але сьогодні ти зайшла занадто далеко. Сьогодні, коли ти поставила на карту безпеку моєї країни, коли ти остаточно з’їхала з глузду і намагаєшся залишити мою державу без захисту, коли ти руйнуєш армію, я, як людина військова, не маю права бути стороннім спостерігачем. Тебе конче треба зупинити, доки не принесла ти непоправного горя моєму народові. Я пам’ятаю, як важко ти пристосовувалась до нових реалій. Як скреготіли ненавистю твої зуби, коли я міняв твої червоні прапори на тризубові стяги. Я бачив, з якою огидою ти одягала на себе вишивану сорочку та вимовляла своє перше українське слово. Я чув твою журбу за минулим, і спиною відчував твої приховані потворні мрії. На жаль, тобі вдалося залишитися на троні. Ти стала діяти підступно й нахабно.

Я довго терпів твої витівки. Я мовчав, коли ти трощила мої села, коли набивала свої кишені, коли мільйони моїх братів ти пускала по світу у пошуках кращої долі. Я терпів, коли ти паплюжила мою історію, коли обкрадала духовність моєї нації, коли сотні тисяч пенсіонерів душила голодом і брехала про економічне зростання. Через моє мовчання, ти знахабніла іще більше. Ти розплодила тисячі безхребетних холуїв, зганьбила пам’ять моїх героїв, ти зрадила мене, і сьогодні хочеш віддати у рабство моїх дітей.

Зупинися, потворо!

Подивися собі під ноги. Моя земля ще не висохла від крові моїх пращурів. Я не можу дозволити тобі плямити їхнього подвигу. Я ніколи не дозволю ні тобі, ні твоїм блазням топтати цю святу землю.

Іди геть! Доки моя ненависть до тебе не стала рушійною силою. Доки не спалила вона тебе аж на попіл.

Слухай мене, владо! Як слухав і я тебе усі ці довгі 12 років.

Майор *Ігор Пиголь*,
член СОУ, військовослужбовець 97-ї ОМБ, м. Славута

ДАВАЙТЕ СКИНЕМОСЬ, БРАТОВЕ!

Давайте скинемось, братове,
Та купим щось або когось,-
Аби воно було готове,
Щоб доробляти не довелось.
Не футболіста чи артиста –
Ми ж на таланти не слабі...
Уперше ми за років триста,
Гаранта купимо собі.
Кого ж? Чи німця чи японця,
Щоб у руках держав кермо...
А пахана до сходу сонця
В Анголу голу продамо!

Микола Сом,
лауреат премій імені В.Сосюри, О.Вишні, Д. Нитченка, О. Гірника та Фонду ім. Т. Шевченка

Вимагаємо діалогу

Громадські організації Тернопільщини вважають, що в області відсутній діалог між владою та громадськістю, та вимагають від обласної держадміністрації, засобів масової інформації розпочати широкомасштабні дискусії з важливих питань життя краю й України. Це вже друге за останній час звернення. У передньому - національно-патріотичні організації виступили з рішучим протестом проти дій облдміністрації, яка наприкінці січня таємно від широких кіл громадськості області організувала так званий „громадський форум на підтримку політичної реформи в Україні”.

Прес-служба ОО КУН, м. Тернопіль

КОМУНІСТИЧНІ ЗВИЧКИ – ЦЕ НАЗАВЖДИ

Хіба це не феномен, що кілька мільйонів громадян України ще й досі вважають комуністів захисниками простого, знедоленого народу і на виборах забезпечують їм можливість і далі сидіти в теплих кріслах Верховної Ради?

Не можу забути, як за часів УССР у Києві на Бессарабці біля пам’ятника засновнику ГУЛАГа і радянської держави Леніну збиралися на червоні свята керівники «КПУ – бойового загону КПСС». Товсті відгодовані дядьки в дорогих шапках зворушливо виспівували партійний гімн: «Повстаньте, гнані і голодні...» Особливе враження справляв вигляд цих «голодних», задля “годування” яких існували спецколгоспи, де паслися спецкорови і вироблялося спецмолоко і спецм’ясо. Часи в Україні змінилися, але не змінилися звички червоних «гнаних і голодних». Зокрема й щодо використовування народних коштів на особисті потреби.

Ось і нещодавно автомобіль Верховної Ради України БМВ – 740 врізався на трасі під Києвом у машину, в якій їхали спортсмени національної збірної України зі спортивної гімнастики Олександр Береш та Сергій Вяльцев. Береш загинув на місці, а Вяльцева госпіталізували у важкому стані. Капітан збірної України, чемпіон Європи та призер Олімпійських ігор у Сіднеї, олімпійська надія нашої країни Олександр Береш залишив по собі дружину та дворічну доньку. Як стало відомо, в авто, що стало причиною загибелі українських спортсменів, перебувала дочка першого віце-спікера парламенту комуніста Адама Мартинюка.

Машина Береша

Адам Мартинюк

Одразу ж постає питання, чому службовий автомобіль товариша віце-спікера обслуговує його родичку, яка не має жодного відношення до Верховної Ради? Це є типовий приклад зловживання посадовим становищем в особистих цілях. Службовий автомобіль надано коштом українських громадян Адамові Мартинюку, щоб він їздив на ньому, виконуючи службові функції, а не до сауни, на ринок чи до подруги. Тим більше не для того, щоб на ньому каталися його кум, брат, сват чи дочка. Такі поїздки на дорогій іномарці недешево коштують українським платникам податків. Можновладці, відмовляючи народові у проханнях покращити життя, підвищити платню, пенсії, кажуть, що немає грошей. А звідки ж вони візьмуться, як народні гроші постійно викидаються на вітер? Навіщо комуністу Мартинюку заощаджувати державні гроші, вони ж не свої, вони ж громадські... Нехай робітники і селяни й далі сидять без копійки в кишені, головне, щоб вистачило «гнаним і (вічно) голодним» начальникам на шикарні авто та приємні прогулянки їхніх родичів.

А між тим там, де справді існує цивілізований капіталізм, а не злодійська комуністична «малина», як у нас, на цьому факті політична кар’єра пана, пробачте, товариша Мартинюка закінчилася б негайно і назавжди.

Наприклад, у США бували випадки, коли окремі міністри брали з собою в службову поїздку дружин. Якщо вони не забували купувати їм за власні гроші квиток на літак, то проблем не виникало. А от якщо забували, то наслідком була блискавична і ганебна відставка, після якої ці високопосадовці вже не поверталися в політику. Американський народ дуже не любить, коли влада неохайно поводиться з його грошенятами. Саме тому американці багаті, а ми бідні. Цей народ справді дивиться на міністрів, сенаторів, президентів як на своїх слуг і поводиться з ними суворо. Там закон не розрізняє фермера і високопосадовця, а дочку президента можуть заарештувати за дрібне порушення встановлених правил, як це трапилося з Челсі, дочкою Біла Клінтона. На той час, до речі, її тато був господарем Білого дому в столиці США. Проте наші «вожді» всі вийшли з лав червоної номенклатури СССР, де закони існували лише для нас з вами, а партійні начальники жили за власними «поняттями», страшенно далекими від наших уявлень про совість, честь і справедливість.

А все ж таки хотілося б почути від полум’яного комуністичного «захисника народу» товариша Мартинюка, чому приватна особа, якою є його дочка, роз’їжджає на державному автомобілі за наш, платників податків, рахунок?

Богдан Степовий

Ми, українські націоналісти, дбаючи за інтереси нації та держави, рішуче протестуємо проти намірів збанкрутілої влади остаточно позбавити український народ армії, здатної виконувати конституційне завдання з оборони України, захисту її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності. Реалізація законопроекту "Про реформування Збройних сил України", прийнятого в першому читанні провладною більшістю Верховної Ради, спрямована саме на цілковите знищення Збройних сил України.

УКРАЇНА В НЕБЕЗПЕЦІ!

ЗАЯВА Конгресу Українських Націоналістів

Після розпаду Радянського Союзу й проголошення в 1991 році незалежності Україна успадкувала одне з найпотужніших військових угруповань в Європі, оснащене ядерною зброєю, передовими на той час зразками озброєнь та військової техніки. Розташоване на території України угруповання військ і сил нараховувало близько 780 тисяч особового складу, 6,5 тисяч танків, понад 7 тисяч бойових броньованих машин, понад 3 тисячі літальних апаратів, з яких 1,5 тисячі належали до бойових, понад 350 кораблів та суден забезпечення, 176 міжконтинентальних балістичних ракет з 1277 ядерними боєголовками, 40 стратегічних бомбардувальників з боєкомплектом до 500 крилатих ракет, понад 2,5 тисячі одиниць тактичної ядерної зброї.

З таким військовим потенціалом Україна не потребувала ніяких гарантій своєї безпеки.

Продажне посткомуністичне керівництво України, прикриваючись демагогічними тезами про відсутність зовнішньої загрози, принципом оборонної достатності, європейською орієнтацією, втягнуло країну в міжнародні договори, за якими повноправними господарями нашої оборонної сфери стали чужинські військово-політичні центри.

Вже на кінець 1996 року на території України не залишилося жодного ядерного боєзаряду, знищено понад 3,5 тисячі різноманітних військових структур, 600 одиниць бойових літаків, 250 вертольотів, 2400 танків і 2000 бойових бронемашин. Ми втратили Чорноморський флот. На вулицю без соціального захисту було викинуто майже 410 тисяч особового складу. Президент знищив Національну гвардію України, яка була ядром армії молодої держави.

Такого безпрецедентного і самовбивчого знищення державою власної армії в умовах мирного часу історія не знає.

Протягом 2004-2005 років намічено вивести із Збройних сил України 155 тисяч чоловік, у тому числі 105,5 тисяч військовослужбовців та 49,5 службовців, утилізувати 28,3 тисячі одиниць озброєння і військової техніки. Буде розформовано сотні військових об'єктів і містечок. Проголошене керівництвом держави скорочення ЗСУ впродовж двох років призведе до повної ліквідації української армії і втрати країною обороноздатності.

Заявляємо, що скорочення Збройних сил України, яке розпочалося без належного політичного обґрунтування, правового та фінансового забезпечення", є спланованою злочинною акцією влади супроти державності українського народу, який залишиться практично беззборонним між озброєними до зубів арміями держав НАТО і Росії. Подібна ситуація у 1918 році призвела Україну до жахливих людських жертв і втрати незалежності. Така ж загроза нависає над Україною сьогодні.

Вважаємо, що таке „реформування" Збройних сил України є злочинною змовою Банкової і Кремля, спрямованою водночас на знищення обороноздатності нашої держави й на зміцнення імперської армії Росії. Викинутим на вулицю десяткам тисяч молодих і професійно підготовлених українських військовослужбовців російські вербувальники запропонують добре оплачувані посади, житло та ще й російське громадянство. Це сьогодні дозволяється російським законодавством. У безвиході українські військовики будуть обслуговувати чужі нам імперські забаганки, стануть жандармами національно-визвольного руху уярмлених Росією народів.

Переконані, що повальне скорочення наших Збройних сил безпосередньо пов'язане з наступними президентськими виборами. Нинішні правителі свідомі того, що втратять владу в разі демократичних виборів у жовтні цього року, а тому, зваживши на грузинський урок, коли грузинські військовики перейшли на бік свого народу і не підтримали шахрайський збанкрутілий режим Шеварднадзе, хочуть не допустити цього в Україні, стараються деморалізувати українську армію.

Всі запевнення владної верхівки в тому, що скорочення армії є вимушеною акцією, пов'язаною з нестачею коштів у держбюджеті на її утримання, посилання на кількісний склад армій держав Заходу і т.д. є блефом і обманом свого народу. Правда в тому, що нинішній владі українська армія не потрібна. Їй потрібні надприбутки, отримані від розпродажу озброєння, майна та будівель, що є на збалансі міноборони. Для свого власного захисту влада вже виплекала до 800 тисяч поліцейського персоналу, який чисельно майже втричі перевищує Збройні сили.

Усвідомлюючи всю небезпеку, що нависла, звертаємось до Президента-Верховного Головнокомандувача Збройних сил України, міністра оборони України з рішучою вимогою припинити розвал Збройних сил України.

Закликаємо військовослужбовців, патріотів України, тих, хто душею і серцем присягав українському народові, чинити опір розвалу Збройних сил. Віримо у вашу порядність і мужність. Народ України обов'язково відновить престиж своєї армії і честь військовослужбовця.

Вимагаємо від депутатів Верховної Ради провести за участю широкої громадськості та військовослужбовців слухання з цього питання і не допустити знищення Збройних сил України.

Конгрес Українських Націоналістів звертається до українського народу - носія суверенітету і єдиного джерела влади в Україні з закликом підняти свій голос на захист Українського війська, єдиного гаранта нашої незалежності.

Головний провід КУН
13 березня 2004 року

РЕФОРМА ПО-КУЧМІВСЬКИ: залишимо осла і Марчука

Кожна нормальна людина під словосполученням "реформування армії" розуміє підвищення її боєздатності за рахунок модернізації озброєння і техніки; покращення мобілізаційної готовності та тилового забезпечення; зміцнення військової дисципліни - морального та психологічного стану військовослужбовців.

Наприкінці ХІХ століття феодальна Японія провела такі перетворення. За 25 років від самурайських мечів японська армія перейшла до новітньої артилерії, стрілецької зброї, створила потужний військово-морський флот. Уже в 1904-1905 рр. вона завдала нищівного удару царській Росії.

Нашим військовим реформам лише дванадцять років. Але й ми не втрачали часу марно. З третьої у світі країни за наявним ядерним потенціалом Україна перетворилася на світового лідера з непромовності та непередбачуваності нашого війська. Яскраві тому приклади - ракетний обстріл будинку у Броварах, збитий російський літак над Чорним морем, авіаційна катастрофа у Скнилові, вибухи на військових складах.

Сьогодні нерегулярна, але самовіддана й ефективна "Армія Трясогузки" є для нашої армії недосяжним взірцем. І з точки зору патріотизму, і боєготовності, і тилового забезпечення. У військово-психологічному творі "Пригоди бравого солдата Швейка" Ярослав Гашек змалював армію колишньої австро-угорської імперії. Як вона нагадує сучасну армію України… Виникає враження, що новітні керівники ЗСУ вчились військової справи саме за цією книгою.

Останнім часом слова військового міністра Євгена Марчука почали наповнюватись новим змістом. Мовляв, нарешті настала пора піднімати авторитет українського вояка, а разом з тим - престиж військової служби. А де ж ці дванадцять років, дозвольте запитати, був наш Головнокомандувач, разом із Генеральним штабом?

У всьому цивілізованому світі авторитетом армії переймаються представники влади. Наші ж можновладці останнє десятиліття лише тим і займалися, що її дискредитували. У відставку відправлено кращих генералів та офіцерів, а найбільш дієздатні військові формування - розформовано. Слід зазначити, що в першу чергу звільняли членів Спілки офіцерів України, які відрізнялися своїм патріотизмом і відданістю Україні. Пенсії звільнених військовослужбовців у 5-6 разів менші за пенсії держслужбовців. Наприклад, полковник ЗСУ отримує 370-400 грн., а відставний начальник пенсійного управління - 2400 грн. Мабуть, наші чиновники в кабінетах потерпали більше, ніж військовослужбовці?!

Можливо, наша військова реформа якраз і була задумана з тим, щоб відсторонити від служби активних та патріотично налаштованих командирів, здатних цю владу скинути?.. Тоді владі це вдалося.

З нагоди святкування 10-ї річниці Незалежності України Леонід Кучма сказав, що йому навертаються на очі сльози від гордості за наші Збройні сили. А можливо, президент плутає поняття гордості й… ганьби? А чи навертається на очі сльоза українському офіцерові, коли він споглядає власну бідність та незабезпеченість житлом, а чи може виникає гордість за обшарпану уніформу солдатів, які "віддали Батьківщині" півтора роки життя, нічого у справі військовій так і не навчившись.

Тут вже хочеться звернутися до натхненників нашої реформи мовою одного з персонажів гашеківського "Швейка": "Геть звідси! Я вас колись до польового суду віддам. Ну, чи не найбільший ви кретин у світі? Інша людина, коли б навіть жила тисячу років, не наробила б стільки дурниць, як ви за ці кілька тижнів." Гадаю, що й ви це помітили?..

Для подальшого реформування армії по-кучмівськи, очевидно, необхідно у Збройних силах тримати лише одного коня (або краще осла), прапорщика (або краще сержанта), який доглядав би за скотиною, і генерала, який би міг виїхати ворогу назустріч і підписати акт про безумовну капітуляцію.

Так, реформа потрібна, але чи така?..

Віталій Лавренчук,
член КУН

ЗНАЮТЬ, ЩО РОБЛЯТЬ

Ми є свідками, як ліквідують Збройні сили України, розформовують найбоєздатніші військові частини, викидають на вулицю тисячі кадрових офіцерів. Ще одним символом нищення нашого війська став продаж новозбудованого крейсера „Україна". Високі керівники кажуть, що нашим ВМС він не потрібен. Нашим начальникам і Україна, та, що без лапок, не потрібна. Не є секретом, що розгром Збройних сил набув обвального характеру саме після призначення на посаду міністра оборони колишнього прем'єр-міністра, колишнього генерала КГБ Євгена Марчука. Невдоволення, що охоплює дедалі більші маси офіцерства й патріотичної громадськості, змусило пана міністра дати деякі пояснення та обґрунтувати свою позицію. Публічний виступ з цього приводу відбувся в стінах Острозької академії на Рівненщині.

Міністр заявив, що минули часи, коли армії іноземних держав захоплювали території сусідів, тому загрози класичного збройного нападу на Україну немає. Єдина реальна загроза – це міжнародний тероризм. Тому традиційного війська (сухопутні війська, танки, штурмові гелікоптери, артилерія, стрілецькі бригади, ВПС і ВМС) нам нібито й не треба. Потрібні лише частини, що були б здатні виконувати спецзавдання та служити в миротворчих контингентах у різних регіонах світу. Що ж, добре, що міністр нарешті оприлюднив свої погляди на долю українського війська, а це означає, що й на долю України.

Але зовсім не зрозуміло, звідки у пана міністра така впевненість, що Україна не може стати жертвою масштабної збройної агресії? Хто знає, що може спасти на думку кремлівським стратегам, якщо вони знатимуть, що в Україні практично немає Збройних сил, а є лише спецформування поліцейського типу? Чи не стане односторонє роззброєння України великою спокусою для «братів» на сході?

Якщо це станеться, а такої біди для України відкидати не можна, то що ж тоді? Піднімати білий прапор і капітулювати чи чекати поки пан Марчук позбирає наших миротворців з Лівану, Ліберії, Іраку, Косова, Боснії та ще якоїсь Гвінеї? Крім того в Москві ще керуються традиційними уявленнями про воєнні операції, і взяти на озброєння новомодні концепції, за якими інші держави не повинні захоплювати території сусідів, ще, на відміну від київського міністра, не встигли.

Пан Марчук стверджує, що утримувати нинішні Збройні сили України - дорого. Звичайно, безпека взагалі коштує недешево, віддати свою країну агресивним сусідам буде дешевше… Міністр скаржиться, що немає грошей на військо. У будь-якій державі, де при владі патріоти, що не хочуть потали для свого народу, на оборону гроші завжди знаходять. Ясна річ, що економлять не на дітях, інвалідах і пенсіонерах, а на чиновниках. Скажімо, ті 150 млн. гривень, що були витрачені на ремонт резиденції Кучми в Києві, можна й треба було витратити на закупівлю пального для бойової авіації. Можна посадити наших бюрократів (а їх у нас дивізії і корпуси!) на дешеві автомобілі, а «мерседеси», «БМВ», «форди» і «опелі» - продати. Гроші від продажу використати на оборонні потреби. А є ще ж десятки злодійських мільярдів, вкрадених в українського народу олігархами…

Сьогодні гине наше військо, а завтра загине Україна? Так вже було в 1917 році перед навалою Муравйова. То це історія нічого не вчить наших начальників? А, може, навіть надто добре вчить. Знають, що роблять…

Микола Чорноморенко

КОНГРЕС УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ ЗРОБИВ ВИБІР

13 березня відбулося чергове засідання Головного проводу Конгресу Українських Націоналістів.

У вступному слові голова Конгресу, народний депутат Олексій Івченко поінформував членів проводу про заходи зі вшанування пам'яті Слави Стецько, приурочені до річниці від дня її смерті. Слово-спомин про Славу Стецько виголосила член Головного проводу, діячка ОУН-УПА Дарія Гусяк. Учасники засідання вшанували світлу пам'ять великої патріотки України хвилиною мовчання, склали молитву за упокій її душі.

На засіданні проводу з аналізом політичної ситуації в Україні виступив голова Конгресу О.Івченко. Він наголосив, що чинна влада продовжує дискредитувати себе, закриваючи опозиційні засоби масової інформації, намагаючись у будь-який спосіб проштовхнути так звану політреформу, щоб забезпечити умови для перемоги провладного кандидата на наступних президентських виборах. Прийнятий у першому читанні законопроект про вибори депутатів на пропорційній основі з тривідсотковим прохідним бар'єром для політичних партій став своєрідним хабарем КПУ і СПУ за конституційні зміни. Провладні сили вичікують із внесенням на розгляд Верховної Ради Закону про вибори Президента. Розпочалася гостра боротьба за представництво в регіональних виборчих комісіях, до яких делегувати своїх представників зможе лише та політична партія, яка має зареєстровані місцеві осередки. Влада нервується, хитрить, вдається до відкритого шантажу, підкупу.

За таких умов, підкреслив О.Івченко, кожен свідомий українець, кожна політична партія, громадська організація повинні визначитися - з ким вони напередодні президентських виборів. Конгрес Українських Націоналістів як учасник блоку "Наша Україна" свій вибір зробив. Партія через свої структури, наявні можливості буде посилювати агітацію на підтримку Віктора Ющенка. Штаб блоку нашоукраїнців, опозиція в парламенті постійно аналізують політичну ситуацію, прораховують варіанти її розвитку, планують упереджувальні акції. Проте сьогоднішня влада рахується лише з силою, тому щоб виграти вибори, - наголосив Олексій Григорович, - треба бути сильними, численними та організованими. В зв'язку з цим ще більшої актуальності набуває цілеспрямована реалізація основної задачі партії на даному етапі - розбудови її місцевих осередків, збільшення членства Конгресу, його молодіжної референтури. Це важливо для посилення впливу КУН на соціально-політичні процеси в суспільстві, активної участі націоналістів в президентських виборах, це необхідно нам на перспективу, щоб підготувати партію до парламентських виборів 2006 р. Лише через активну проукраїнську політичну позицію, вплив на прийняття головних соціально-економічних і політичних рішень, через роботу представників партії у владних структурах різних рівнів націоналісти зможуть домогтися втілення в життя своїх програмних цілей - побудови Української Самостійної Соборної Держави.

В обговоренні взяв участь заступник голови Конгресу, народний депутат Євген Гірник.

Про розбудову структур партії Головний провід інформували заступник голови Конгресу В.Борейчук та голова Секретаріату КУН С.Брацюнь. Під час обговорення відзначалося, що справжні патріоти України, прихильники національної ідеї є в кожному населеному пункті, важливо знайти їх, організувати, допомогти. При належній роботі є можливість значно збільшити кількість сільських та селищних осередків КУН.

Голови обласних організацій звітували про роботу, проведену за період з грудня минулого року.

Провід зобов'язав голів обласних організацій, місцеві осередки активізувати участь представників Конгресу в розбудові Всеукраїнської громадської організації "За Україну! За Ющенка!", у формуванні регіональних представництв виборчих штабів блоку "Наша Україна", готувати членів КУН для роботи спостерігачами під час майбутніх президентських виборів.

Члени проводу заслухали інформацію головного редактора часопису "Нація і держава" М. Гука про видання, поширення і передплату газети.

Головний провід КУН одностайно схвалив заяву, в якій висловлюється рішучий протест намірам влади знищити українську армію шляхом реалізації законопроекту "Про реформування Збройних сил України", прийнятого у першому читанні Верховною Радою, а також ухвалив ряд інших документів.

На засіданні голова партії О.Івченко від імені всіх членів проводу поздоровив Дарію Гусяк з 80-річчям та вручив ювілярці квіти.

Конгрес-інформ

ДЕ СОБАКУ ЗАРИТО?

Після входження до більшовицько-реформаторської коаліції комуністи опинилися у скрутній для себе і дивній для громадян ситуації. Спробуйте обгрунтувати простому виборцю, а особливо рядовим партійцям, союз з олігархами, проти яких вони (комуністи) виступали нещодавно в акціях "Повстань, Україно!"

Комуністи місцевого розливу просто розводять руками й кажуть, що не розуміють, де собаку зарито? Давайте разом пошукаємо, де ж її зарито.

Керівництво КПУ зайняло позицію, яку ще Ленін називав опортуністичною. Сьогодні вони в опозиції, завтра підтримують владу, а це свідчить про те, що у керівних комуністів немає позиції, а є лише демагогія, і тільки зовсім політично темні люди можуть в неї повірити. Лідери КПУ всюди афішують, що вони в опозиції, в той же час ідуть на угоду з владою. Чому вони це роблять?

Нинішня Компартія значною мірою нагадує буржуазну партію. Якби хтось проаналізував фракцію комуністів, то побачив би, що там є мільйонери, багато депутатів-комуністів працють з бізнесовими структурами тощо. Від реальних інтересів народних мас, їх захисту вони відходять все далі й далі. Керівництво КПУ демагогічно експлуатує соціальний коньок - захищає народ, і до того назахищалось, що народ опинився на межі виживання, а вони - в обіймах розкоші. Пригадаймо парламентську групу 239, тоді вони собі наприватизували народного добра, хто скільки міг. Не будемо зупинятися на тому, як "бідненько " живуть Грач в Криму, Гуренко в Києві, Симоненко, Герасімов... Останнього Кучма п'ять разів нагороджував. Думаєте за те, що він працює в комітеті ВР із захисту пенсіонерів? Ні, за те, що він відданий комуніст. Потебеньку і Блохіну не з руки було "захищати" бідняків, то вони вийшли з цієї фракції.

Чому верхівка КПУ так боїться, щоб Ющенко не став президентом? Крючков, не подумавши, з екрана висловив таку тезу: "Найбільшою помилкою партії було те, що Ющенка допустили до прем'єрства". Справді, він за короткий період показав, що вміє керувати: не допустив країну до дефолту, виплатив зарплати, пенсії, борги, заплатив зовнішній борг, не взявши й копійки в борг, заклав умови для кредитування села. За це його олігархи й комуністи зняли. Саме це й страшить комуністичну еліту, бо з покращенням життя людей їх не будуть обирати депутатами, а за Кучми вони ще десятки років будуть потрапляти в парламент. Ось тут ту собаку й зарито.

Чому Симоненко став зіркою екрана? Він прийшов сюди на зміну прогресивній соціалістці, яку свого часу влада використала для розколу СПУ в боротьбі проти Мороза.

У керівника КПУ мислення зупинилось на рівні 70-х років минулого століття: для нього всі, хто любить Україну, - буржуазні націоналісти, він навіть із трибуни європейського парламенту, як колись Хрущов, бив лаптем по трибуні, борючись з буржуазним націоналізмом.

Загляньмо у медведчуківський тижневик "Наша газета" і побачимо скільки сил докладає Медведчук, щоб КПУ зробити своєю союзницею, і настільки Симоненко вже похитнувся. Хай не думають комуністи, які вважають себе непідкупними, що вони не можуть бути проданими або зрадженими. Чесний Б.Олійник визнав: "Мені все важче пояснювати громадськості подібну практику КПУ".

Придивімося добре до виплоду реформістської та прокурорської дружби владних сил і комуністів - Адама Мартинюка. Ці хлопці давно працюють "у нормальному законотворчому руслі". Що ж є цим руслом? На думку Симоненка, розроблена у відомстві Медведчука "реформа політичної системи, спрямована на вдосконалення державної влади і покращення життя кожної людини та суспільства в цілому." Словами незалежних аналітиків це означає, що метою так званої "політреформи" є тривале збереження на своїх посадах Л.Кучми та осіб з його оточення. Саме цього керівництву КПУ і треба. Вони розуміють, що все більше населення лівого спрямування розчаровується в комуністах. На президентських виборах 2004 комуністи не мають шансів на перемогу, як і на парламентських виборах 2006 року. Тож треба добре тримати синицю в жмені.

Г. Коновальчук,
голова ОО КУН, м. Кіровоград

НА БАТЬКІВЩИНІ ШЕВЧЕНКА

Київська урочиста депутація Шевченкового Братства України, члени Конгресу Українських Націоналістів відвідали 9 березня родинні землі Кобзаря на Звенигородщині.

Гості поклали квіти до пам'ятника поетові у с. Моринцях, де з'явився на світ маленький Тарас, відвідали село його дитинства Керелівку (нині – Шевченкове), вклонилися могилам матері й батька українського Пророка.

Коли колона Братства була ще на підході до садиби в Моринцях, назустріч їй пронісся кортеж машин Верховної Ради України. «Організовані» з такої нагоди моринчани збуджено обмінювалися враженнями від цього візиту, в натовпі виразно почулося: «Одні брехуни поїхали, а ці хто?» Проте з цікавості не розходилися. Разом із гостями взяли участь у віче, яке відкрив голова Братства Юрій Даниленко. Виступаючі наголошували, що ми ще не прониклись генієм Кобзаря, який прийшов на землю 190 років тому, до сих пір шукаємо свого Вашингтона, замість того, щоб наповнити шевченкову ідеєю свободи власне життя. Віче одностайно прийняло рішення звернутися до влади з вимогою проголосити 2004 рік- роком Кобзаря в Україні, підготувати й надрукувати автентичне видання «Кобзаря», організувати поїздки представників української громадськості шевченківськими місцями в інших країнах.

Місцеві жителі проводжали шевченківців значно тепліше, ніж зустрічали, всі разом сфотографувалися на пам'ять (на світлині). Тепло згадували також Віктора Ющенка, який побував у Моринцях напередодні, допізна спілкувався з земляками Тараса.

Богдан Захаряк

ЗА УКРАЇНУ! ЗА ЮЩЕНКА!

На Городенківщині відбулася районна установча конференція зі створення осередку Всеукраїнського громадського об'єднання „За Україну! За Ющенка!". В її роботі взяли участь голова Івано-Франківського осередку ВГО Л. Молофій та голова правління ради В. Плисак.

Роботу 150 зареєстрованих учасників конференції благословив отець-декан УГКЦ Ігор Левицький. Любомир Молофій мотивував головну мету ВГО: створити вагому підтримку політичному блокові Віктора Ющенка „Наша Україна".

Наголос на те, що всі національно свідомі патріотичні сили держави і кожного регіону зокрема мають в цей архіважливий момент історії йти в єдиному пориві до перемоги, робився у виступах іванофранківця В. Плисака, лідера Конгресу української інтелігенції Городенківщини Р. Блонського та інших промовців.

Головою районного осередку ВГО „ За Україну ! За Ющенка!" обрано Івана Григорчука, а його заступниками – Р. Блонського та В. Яківчика.

Марта Войцехівська

ВІТАЄМО!

Команда „Конгрес" Тернопільської ОО КУН здобула 2-ге місце серед 23 команд у турнірі з футзалу „Радіо „Тернопіль" – 2004", поступившись у фіналі команді „Агрон" по пенальті 5 : 6 (основний час 2 : 2). Честь Конгресу відстоювали: І. Дохват, А. Дохват, В. Хрущ, Г. Капуста, Р. Яковишин, В. Левчук, І. Палагнюк, Р. П'ятничко, А. Меркун, Р. Рибак, А. Вишньовський, О. Терешко, В. Лисий, В. Кушнерчук, В. Салій, Б. Бенцал, В. Салій.

ВАРВАРИ В ЄРУСАЛИМІ

Нетверезі ортодокси влаштували дебош у центрі Єрусалима. Як повідомив представник міської поліції, кілька десятків ортодоксів у стані алкогольного сп'яніння напали на арабського водія таксі. Після цього розлючений натовп накинувся на поліцейський патруль і навіть спробував викрасти з авто спеціальне обладнання. Прибулі на місце пригоди додаткові сили правоохоронців заарештували організаторів бійки.

Протягом дня ортодокси в кількох районах Єрусалима закидали камінням автомобілі з водіями-арабами.

Вважається, що ці інциденти пов'язані зі святом Пурім або святом Жеребу.

В ніч Пуріму в усіх містах Ізраїлю та громадах ортодоксів по усьому світу відбуваються карнавали. Пурім святкують вже понад 2000 років. Саме цього дня, як вважається, євреїв було врятовано від персів, а насправді ж вони влаштували нечувану як на той час криваву різню перського народу, вирізали тоді понад 70 тисяч персів.

Згідно з традицією, це одне з рідкісних їхніх свят, коли вважається за нормальне вживати алкоголь у необмеженій кількості та здійснювати погроми представників інших національностей.

За повідомленнями інформагентств

ОЛЕКСІЙ ІВЧЕНКО:

„СЛАВА СТЕЦЬКО І СЬОГОДНІ Є НАШИМ ПРОВІДНИКОМ”

“А пані Слава вчинила би так...” – у редакційній пошті частенько можна натрапити на подібні слова, образом лідера читачі й тепер звіряють і свої, і наші вчинки... В офісі на Хрещатику, де твориться “Нація і держава”, панує дух Слави Стецько. В її робітні все так само: на широкому столі - сувеніри з усіх куточків України, ікона на покуті... Наче тільки-но вийшла – а вже минув рік.

12 березня, у день її відходу, Конгрес Українських Націоналістів ушановував пам’ять свого лідера і засновника. Вранці у церкві Святого Миколая Мирлікійського на Аскольдовій могилі відбулася панахида – пані Слава була парафіянкою цього храму, тут її й відспівували рік тому патріархи трьох національних церков... Опівдні поклали квіти до могили на Байковому цвинтарі народні депутати України Олексій Івченко, Євген Гірник, Іван Плющ, Геннадій Удовенко, Юрій Костенко, Іван Заєць, члени Головного проводу КУН, рідні та близькі, представники громадськості. Пронеслися промови, мов клятви, і пісня-гімн „Зродились ми великої години”...

А надвечір зібралися в залі Будинку вчителя. Вустами народних артистів Неоніли Крюкової та Анатолія Паламаренка доньку свою вшанували великі патріоти Тарас Шевченко, Іван Франко та Василь Симоненко. Під портретом тривожно блимала свічка, музика, поезія й молитви перепліталися зі спогадами... Друзі й сподвижники Слави Стецько згадували її шлях до України, який виявився довшим, аніж життя у ній. Дивувалися жертовності, мужності цієї жінки, любові і великій вірі: впродовж усього життя у діаспорі вони з чоловіком так і не взяли собі чужого громадянства – чекали на своє.

“Ми сьогодні замало віддалилися від її смерті, щоб оцінити її належно... Прийде час, коли біографи й історики займуться своєю справою, - переконана пані Дарія Гусяк, голова Ліги українських жінок, колишня зв’язкова Романа Шухевича. – Пані Слава мала дар лідера. Вона вміла згуртовувати навколо себе людей, запалювати й надихати до роботи. Вміла говорити й слухати, прислухатись до чужої думки”. Пані Дарія згадала про перші роки Слави Стецько на Батьківщині. Тільки-но повернуло на весну в підневільному житті України, вона, незважаючи на ризик, усе ж таки приїхала сюди під чужим іменем ще до путчу. Відразу взялася за вивчення ситуації – тут же діють незбагненні для Заходу закони (точніше, беззаконня)... Треба було бути дуже сильною людиною, щоб не зламатися. Працювала на повну силу. Свого першого інфаркту навіть не помітила, це вже потім лікарі сказали, що вона пережила...

Сили додавала глибока віра – щонеділі пані Славу можна було побачити в храмі церкви Святого Миколая Мирлікійського. “Вона любила Україну, а отже – і Господа Бога”, – мовив настоятель храму отець Ігор Онишкевич.

83 роки, за які легко звітувати і перед Богом, і перед людьми – так означив життя великої українки Віктор Ющенко. Лідер нації згадав, як він вів переговори зі Славою Стецько про створення блоку “Наша Україна”. “Не забуду, як перша особа в державі мені сказала: “Ти зробив велику помилку, що до блоку допустив КУН”. А я відповів: “Навпаки. Це те, що благословляє нашу політичну силу на перемогу”. Дивувався Борис Нємцов: “Ти ж ніби нормальна людина, а біля тебе одні бандеривці!” А коли в Україні вони зустрілися, і пані Слава стала пояснювати російським демократам чистою українською мовою націоналістичну ідею, Нємцов так напружено слухав, що Віктору Андрійовичу здалося, ніби він її не розуміє. “Да понимаю, понимаю, пусть говорит!” – вигукнув російський демократ. По тому на прес-конференції Нємцова й Хакамади добра половина часу була присвячена враженню від спілкування з націоналістами. Славі Стецько за кілька хвилин вдалося змінити їхню думку, погляди...

Спогади органічно переходили в день сьогоднішній, у “рік без Слави”.

„ 7 березня ми провели вечір пам’яті Тараса Шевченка у Моринцях, – розповів Віктор Ющенко. – Отже, 190-ті роковини: понура холодна зала, жодного святкового оформлення, єдиний представник влади – голова сільради. “У нас за 13 років стільки людей не збиралося”, – говорять місцеві. Виявилося, що в школі в рідному селі Тараса Шевченка не викладають українську мову й літературу! Бо... вчителька поїхала на заробітки в Португалію!.. Ми живемо у країні, де правлять злодії. Де економіка будується за схемами Латинської Америки 30-х років. Якщо пройшов тиждень, і не закрили якусь опозиційну газету чи радіостанцію – наче й тижня не було... Головне – зрозуміти: ця влада боїться консолідації, єдності людей”.

Народний депутат України Геннадій Удовенко згадав, як вони з Президентом України їздили з офіційним візитом у Мюнхен, завітали й до Вільного українського університету. “Чи знаєте ви, що, за радянськими оцінками, ми нині знаходимось у центрі буржуазного націоналізму і махрового клерикалізму?” – питаю в Кучми. А пані Слава каже: “Треба, щоб Київ був центром українського буржуазного націоналізму!”

Професор Омелян Коваль із Бельгії, хоч сам приїхати не зміг, через доньку Віру Коваль розповів про нелегкий і мужній шлях Слави Стецько. Разом зі своїм чоловіком Ярославом Стецьком вони несли правду про Україну по всьому світі. Уявити тільки – з послами невизнаної держави зустрічались на рівних Черчілль, де Голь, Рейган, Буш, Генеральний секретар ООН Кірпатрік... До очолюваного Ярославом Стецьком (а після його смерті – Славою Стецько) Антибільшовицького Блоку Народів входили високопосадовці багатьох країн – прем’єри, міністри, спікери парламентів...

Своїм життям Слава Стецько довела: українська нація може реалізуватися лише у власній державі. І без націоналізму Українська держава не відбудеться, сьогодні завдяки видатному політику це вже розуміють не лише націоналісти. Антибільшовицький Блок Народів, що об’єднав Європу й Азію, та блок „Національний фронт” стали попередниками блоку “Наша Україна”, – наголосив заступник голови КУН, народний депутат України Євген Гірник. “Лише справжні лідери, такі як Степан Бандера, Слава Стецько і Віктор Ющенко, спроможні зробити Україну незалежною. А для цього треба боротися, бо плач свободи ще не дав нікому. Наша сила – в нас, у нашому народі!”

Символічно, що наостанку виступив Олексій Івченко, обраний головою КУН після відходу славетного лідера, – в ньому українські націоналісти бачать майбутнє своєї партії. “Слава Стецько і сьогодні є нашим провідником, – зазначив народний депутат України. – Спитаймо себе: що ми зробили задля тієї справи, за яку боролася пані Слава? Ми маємо привести Україну до правдивої української влади. Ми почнемо шлях до волі вже цього року, коли оберемо народного президента – Віктора Ющенка. І це буде найбільшим пошануванням пам’яті безсмертної Слави Стецько!”

Марія Косовська

На світлинах:

◈ Байкове кладовище. До могили Слави Стецько лягають квіти.
◈ Верховна Рада України. 14 травня 2002 р. Віктор Ющенко від опозиції вітає пані Славу з днем народження і відкриттям нею сесії нового скликання.
◈ Будинок вчителя. Промовляє отець Ігор Онишкевич.
◈ Будинок вчителя. Хвилина мовчання.

УКРАЇНЦІВ ПОЗБАВЛЕНО ПРАВА БРАТИ УЧАСТЬ В УПРАВЛІННІ ДЕРЖАВНИМИ СПРАВАМИ

Намагання чужинців позбавити українців влади у своїй державі мають давню і ганебну історію. Українці на початку XX ст. перебували на становищі класу в суспільстві, і то класу трудового. Майже увесь наш народ працював на чужий капітал, який з української праці черпав засоби для ще більшого поневолення українців, опираючись на свій репресивний адміністративний апарат, суд, поліцію, військо.

Чергову спробу стати господарем у власному домі з проголошенням УНР було задушено сусідніми державами в інтересах національних меншостей в Україні, що прагнули зберегти своє панівне становище.

В т. зв. УРСР влада належала ВКП(б), філія якої КП(б)У в 1925 р. нараховувала лише 36,9% українців.

За даними радянської статистики, українці в радах найнижчого рівня (сільських) мали більшість — 87,4%, але далі вгору їх ставало все менше, в радах губерній українці вже були у меншості - 45%.

У ВУЦВК серед 16 т. зв. «народних» комісарів лише 1-2 були українцями.

Українці, які складали 80,01% населення, у керівних органах промисловості й фінансів УРСР становили тільки 15,5%. Росіяни й євреї, частка яких серед населення була 14,66%, в управлінні промисловістю й фінансами посідали 76,2%. Кадрова політика велася згідно з відомою вказівкою Леніна Сталіну: «Заруби себе на носу, батенька, если начальник русский — заместитель непременно должен быть еврей. И наоборот». За тридцять чотири роки – від березня 1919 до червня 1953 р. – керівництво ЦК КП(б)У було увесь час у руках чужинців, переконаних ворогів України.

Лише в червні 1953 року першим секретарем ЦК КП(б)У призначили зросійщеного українця О. Кириченка. Але й він, і його наступники жорстко контролювалися Москвою.

За даними перепису 1989 р. у найбільш престижних галузях невиробничої сфери чільні місця посідали росіяни й євреї. Якщо питома вага українців у цих галузях становила 22,9%, то росіян — 28,5%, євреїв — 41,7%. Така структура зайнятості серед росіян і євреїв спостерігалася в усіх сферах невиробничих галузей — охорони здоров'я, фізкультури й соціального забезпечення, освіти, культури й мистецтва. В науці, наприклад, частка росіян у 1989 році на 80% більша за частку українців, а кількість євреїв перевищувала у 4,3 раз кількість українців.

На момент проголошення незалежності українська нація була спільнотою соціально несформованою, у якій українці виконували виробничу функцію, а керівну — представники національних меншин, які негайно скористалися своїм панівним становищем для того, щоб закріпитися у вищих органах державного управління уже нібито незалежної України.

9 березня 2004 р. Київ, вул. Володимирська

Отже, головне завдання української національно-визвольної революції: українцям – українську владу й досі залишається невиконаним. Важке економічне становище українського народу є результатом засилля представників нацменшин і їхньої креатури у вищих органах законодавчої, виконавчої й судової влади, яким допомагає така ж неукраїнська за своїм походженням і суттю «четверта» влада — інформаційна.

У Верховній Раді України з 1991 р. закони пишуться і приймаються неукраїнською більшістю в інтересах неукраїнців. Інтереси корінної нації постійно ігноруються.

Чому 13-й рік незалежності України нищиться українська мова – мова корінної нації, а закону про її захист немає й досі? Тому що неукраїнці у Верховній Раді ще й досі ревно виконують вказівку голови уряду УРСР болгарина Х. Раковського, який на засіданні Київської міськради 13 лютого 1919 р. заявив: „Декретування української мови як мови державної є реакційним, нікому не потрібним заходом".

Це стосується й Основного Закону України — Конституції 1996 р., з якої вихолощено етнічний зміст поняття українського народу і юридично позбавлено український етнос реалізації його невід'ємного права — права на самовизначення і створення своєї національної держави.

За підсумками всеукраїнського перепису населення 2001 р. українці становлять 77,8% від загальної кількості населення. Питома вага росіян - 17,3%, євреїв — 0,2%.

Українці мають всі підстави вимагати відповідної частки свого національного представництва у вищих органах влади. Без реалізації цього права наша державність залишиться фарсом.

Дмитро Грицай

ВЛАДА І ОПОЗИЦІЯ

Існуюча вже 13-й рік влада Кучми й олігархів довела народ до злиднів, нажилась на розкраданні держави. Ця влада, штучно створена фальшивою більшістю у Верховній Раді, спричинилася до руїни на нашій землі - фізичної, екологічної, економічної і моральної.

Народ зовсім незахищений. Конституція і закони лише на папері.

За 13 років в Україні вимерло 4 мільйони українців, понад 7 мільйонів вчених, спеціалістів і молоді вигнано на заробітки за кордон. Всі, хто залишився вдома, – на межі виживання – обдурюють один одного, а влада обдурює нас усіх.

Опозицією до влади є „Наша Україна" Віктора Ющенка та блок Юлії Тимошенко, частково СПУ Мороза.

Існуюча влада вважає, що опозиція (як меншість) не має жодних прав. Але опозиція стоїть на захисті інтересів українського народу, тому народ підтримує опозицію. Разом народ і опозиція становлять переважну більшість. Відтак справа „політичної реформи" – це справа заміни існуючої влади як влади злочинної, як влади антиукраїнської. Керувати державою повинні представники від опозиції – єдиних в Україні політичних сил, здатних вивести Україну з політичної та владної кризи, а народ – із злиднів.

Разом з опозицією будемо боротися за справжню демократію, за справжню незалежність України.

Арсеній Главацький, Хмельницька обл.

КОРУПЦІЯ НА ЖИТОМИРЩИНІ?

Серед перших випускників Української Академії державного управління при Президентові України були і два службовці з Житомирщини: Л. та К. Дипломи магістрів тоді, в 1996 р., їм особисто вручав Л.Кучма. Вже коли прибули до Житомира, зрозуміли, що тут їх ніхто не чекає. Понад місяць оббивали пороги в приймальні голови облдержадміністрації, аж поки один з його заступників, відповідальний за кадрову роботу прояснив ситуацію: „Ви до мене не підходили, я вас туди не направляв, тому ви не "наші".

Тільки після скарги в Головне управління державної служби при Кабінеті Міністрів їм запропонували посади. Згодом магістр Л. поїхав працювати до Києва, а К. - понад п'ять років віддав роботі в Пенсійному фонді області. До справи взявся з усією відповідальністю, особливу увагу приділяв ліквідації заборгованості з пенсій. З часом К. відчув, що до посади, яку він обіймає, керівники ПФУ та облдержадміністрації почали виявляти "хворобливий" інтерес. Посада перестала бути проблемною, оскільки пенсії стали виплачувати вчасно, й керівника можна посадити "свого".

І тут у К. почалося "веселе" життя. То в прокуратуру викликають, то в обласне управління МВС. Не на допит, на бесіду: на які кошти діти К. відпочивали в літніх таборах? Чи надавався державний транспорт представникам опозиційних партій для поїздок в регіони області? Ночами лунали телефонні дзвінки з запитанням, чи не хоче К. продати квартиру й поїхати з Житомира. Під час нарад за участю голови облдержадміністрації, де розглядалися політичні питання, К. пропонувалося залишити зал засідання. Але К. не піддавався. Коли в 2002 р. був оголошений конкурс на заміщення вакантних посад в Адміністрації Президента України, подав документи і був визнаний одним з кращих. По закінченні конкурсу повідомили, що хоча він і проведений, але в даний час управління створюватися не буде, тому всі переможці зараховані до кадрового резерву АПУ, а міністерствам і облдержадміністраціям рекомендовано надати їм відповідні посади.

К. направив копії документів про перемогу в конкурсі керівництву ПФУ та Житомирської облдержадміністрації. З боку ж Пенсійного фонду реакція на перемогу К. в конкурсі була неадекватною - в Житомир приїхав заступник голови правління ПФУ і в безапеляційній формі примусив К. написати заяву на звільнення за власним бажанням. Хоча на захист К. піднявся трудовий колектив обласного управління, Пенсійний фонд України таки наполіг на звільненні.

Тим часом на посади керівників Пенсійного фонду в Житомирській області призначили "своїх", котрі недавно „керували" в одній з райдержадміністрацій області, але були звільнені Президентом України через постійні скарги громадян, звинувачення в розкраданні державних коштів. Одне слово, "щуку кинули у річку". Фінансових махінаторів поставили управляти фінансами пенсійного забезпечення. Зазначимо, що хоч один з новопризначених за фахом … лікар, зате інший - мав усі "законні права" на посаду, бо є родичем народного депутата України, секретаря Житомирського обкому СДПУ(о) і дуже хотів позачергово отримати за державні кошти в м. Житомирі квартиру. Керівництво ПФУ виділило йому на це 90 тис. грн. Ось така кадрова політика на словах і на ділі.

Ще один епізод, який характеризує діяльність цих "штукарів від політики": впродовж 1998-2002 рр. у приміщенні обласного управління Пенсійного фонду було зроблено капітальний ремонт, що дало можливість покращити умови обслуговування пенсіонерів. Але місцевий осередок СДПУ(о) також забажав "покращити свої житлові умови" і "накинув оком" на це приміщення . Завдяки "сприянню" секретаря Житомирського обкому СДПУ(о) в 2004 р. обласне управління ПФУ переїде в непристосовані складські приміщення колишнього книгосховища. За попередніми даними, кошторис на ремонт складе 670 тис. грн., знову ж таки пенсійних коштів.

Один із високих посадовців Житомирщини повчав К.: „ До якої партії ви належите? Не до "нашої"? Звідси всі ваші проблеми. Я з 1990 р. змінив уже шість партій, і усе за переконанням. В якій партії прем'єр-міністр, у таку партію і треба записуватись!"

Посади в наш час стали товаром (до речі, по Житомиру ходять плітки, що посада нового начальника УМВС у Житомирській області обійшлася СДПУ(о) в 400 тис. дол.). Зрозуміло, що чесні люди в такій корупційній системі працювати не можуть, так звані "свої" виштовхують їх із державного "гнізда".

А те, що держава вклала в підготовку магістра 20 тис. дол. США, то це - пусте, гроші не з власної кишені, а з народної...

Олексій Рудченко, Житомир-Київ

Народному депутату України Олексію Івченку

Органами влади України систематично порушуються мої права і свободи як людини й громадянина.

Я - магістр державного управління та переможець конкурсу на заміщення вакантної посади керівника управління з питань адміністративної реформи Адміністрації Президента України, майже півроку чекаю рішення Верховного суду України щодо відновлення мене на посаді. При цьому Президент України Л.Кучма в телепередачі студії ТСН „Епіцентр" заявив, що в країні немає спеціалістів з державного управління. Яке лицемірство! Чому я - патріот України і прибічник КУН повинен втрачати кваліфікацію, тоді як карні злочинці займають високі посади в Адміністрації Президента? Відповідь проста: національно свідомі спеціалісти владі не потрібні.

14 січня 2004 року я направив на ім'я Президента України відкритий лист - звернення за фактами порушення посадовими особами положень Конституції України, прав і свобод людини та обґрунтованих побоювань стати жертвою переслідувань з боку державних органів влади України. Але даний лист, як і всі попередні, не розглядався, і відповіді у встановлений Законом України "Про звернення громадян" строк мені не надавали. Використавши всі засоби правового захисту в Україні, я був змушений звернутися до Європейського суду з прав людини.

Звертаю Вашу увагу, що після мого звернення до Президента України мали місце посягання з боку невідомих осіб на моє життя і здоров'я. Я, водій з 23 річним стажем, 15 лютого 2004 р. неймовірними зусиллями уник зіткнення з автомобілем КамАЗ з причепом, що розвертався на трасі Житомир-Львів...

Свого часу я довів, що не боюся ризикувати заради спасіння життя інших людей, але зараз я обґрунтовано побоююсь стати жертвою переслідувань з боку державних органів влади України...

Юрій Кравець

НАБОЛІЛО

Ваша газета вдихнула в мене свіжий струмінь повітря правди й патріотизму. Вона розкриває очі всім громадянам України на злочинні дії корумпованої влади.

Не можу погодитися з присутністю російських гарнізонів в м. Феодосії, Качі, Гвардійському. Севастополь узагалі практично окупований. Від кого вони нас захищають? Я стаю на коліна перед Прибалтикою, яка швидко з цим упоралась.

Не можу погодитися з окупацією українських святинь: Києво-Печерської та Почаївської лаври, багатьох монастирів і церков російською ПЦ Московського патріархату, яка іменує себе «українською». У нас є своя, рідна помісна ПЦ Київського патріархату і свій патріарх Його Святість Філарет. Російська ПЦ МП має право займати лише ті культові споруди, які споруджені за кошти Росії. За решту повинна сплачувати орендну плату. А в нас святі отці в рясах Московського патріархату розгулюють Україною, відбираючи приходи УПЦ КП, що й сіючи розбрат серед населення.

А що доброго сулить Україні завуальоване об'єднання масонського ордену Святого Станіслава, до якого входять 300 чоловік керівної еліти, посадові особи Кабміну та силових структур?

Переконаний, що така влада до добра Україну не приведе. Нам потрібна патріотична національна влада, а не перевертні та хамелеони. Прем'єрство Масола, Фокіна, Пустовойтенка, Лазаренка, Звягільського, Кінаха, Януковича – це роки руйнації держави.

Я хочу бачити Україну незалежною, багатою, демократичною у складі Євросоюзу. Це спроможний зробити тільки президент В. Ющенко.

А. Гайдамака, м. Полтава

Хресна Дорога від Заздрості до Зарваниці

Слава Ісусу Христу!

У цей нелегкий час великих економічних і політичних випробувань для нашого народу, нашої держави з благословення Кир Василія - Екзарха Києво-Вишгородського і Кир Михаїла – єпископа Тернопільського священики і парафіяни Церкви Святого Миколая, що на Аскольдовій могилі, запрошують всіх Вас до співучасті у великій справі в час Великого Посту

- проведення Хресної Дороги "На славу Господа за спасіння України", яка відбудеться 27-28 березня 2004р.

Маршрут проляже з родинного села Патріарха Йосипа Сліпого Заздрість 27 березня о 8.00 годині ранку до святині нашого народу Зарваниці.

Під час Хресної Дороги плануємо:
- встановлення 14-ти хрестів і роздуми над кожним стоянням;
- нічне чування з 27 на 28 березня 2004 року біля Чудотворного образу Зарваницької Матері Божої;
- Служба Божа в Соборі Зарваницької Божої Матері біля Чудотворного джерела з водосвяттям 28 березня.

Всіх, кому не байдужа доля нашої України, просимо про Вашу молитву і допомогу, а також особисту участь.

Схема-карта Хресної Дороги

Міццю Духа Святого і довірою нашою до Господа, до Його Любові ми отримаємо потрібні ласки для нашої України.

Хай милосердний Господь усіх і кожного благословить!

Організаційна рада:

1. Голова організаційної ради п. **Орися Цибрівська - т. 248-79-45**

2. Маршрут і спорудження хрестів - п. Богдан Тернопільський - т. 560-04-88, р.т.255-22-14

3. Збір пожертв – п. Ольга Черешнівська - д.т. 477-94-26, р.т - 512-00-85.

4. Погодження програми Богослужінь - отець Анатолій - 8-039-494-54-75.

З любов'ю у Христі,
Настоятель церкви Святого Миколая Мирлікійського на Аскольдовій могилі митрофорний протопресвітер отець Ігор Онишкевич

В українських школах пропагують атеїзм

У навчальних закладах України, особливо в загальноосвітніх, ведеться антиукраїнська пропаганда, проповідується атеїзм, розпалюється міжрелігійна ворожнеча, культивується зневага до традиційних національних цінностей.

Про це свідчить аналіз шкільних підручників з історії, зокрема таких : Крижанівський О.П., Хірна О.О. Історія середніх віків. Підручник для 7-го класу середньої школи. Видання друге, виправлене і доповнене. – К., 2001; Агібалова К.В. та ін. Всесвітня історія: Середні віки. Проб. підручник для 7 класу серед. шкіл. – К., 1995; Бірюльов І.М. Всесвітня історія. Нові часи (XVI – кінець XVIII ст.). Підручник для 8 класу серед. шкіл. – К., 2000 та інших.

Загалом названі підручники є аналогами подібних підручників радянського періоду, з тією різницею, що з них вилучено цитати класиків марксизму-ленінізму. Але залишився комуністичний стрижень – фальшива марксистська т.зв. «формаційна» схема світової та української історії, тобто теорія діалектичного матеріалізму живе й отруює свідомість нашої молоді.

Що ж до змісту, то названі підручники взагалі називати підручниками не можна, це низькопробні антирелігійні та антихристиянські памфлети, не більше. Отож, у «підручнику» середніх віків авторства Крижанівського О.П. і Хірни О.О. на 120-ти сторінках першої частини книги християнська церква згадується не менше 75 разів і завжди у негативному контексті. Християнство як релігія і церква як організація обливаються брудом, всіляко принижуються і зневажаються. Християнські чесноти європейців – це, виявляється, «невігластво, релігійний фанатизм та нетерпимість до «чужих» релігій. Понад те, в підручниках наголошується, що церква провокувала вбивства правителів, була винна у погіршенні європейської екології, заохоченні до антисемітизму, зниженні народжуваності в Європі, зневазі до жінок і т.п.

Таким чином, автори названих підручників, як і Міністерство освіти й науки України, яке офіційно затвердило ці книги у якості підручників в загальноосвітніх школах, порушили Конституцію України і чинне законодавство з питань свободи совісті.

Тому слід порушити клопотання перед органами виконавчої і судової влади про вилучення цих книг зі шкільних та інших бібліотек, а також про притягнення до відповідальності й покарання винних у підриві суспільної моралі й прав людини.

Для недопущення ведення у навчальних закладах України антиукраїнської, антидержавної, марксистсько-ленінської пропаганди, слід би провести Всеукраїнську науково-практичну конференцію інтелігенції з метою перегляду діючих нині шкільних програм, підручників та посібників стосовно їхнього впливу на здоров'я та мораль шкільної та студентської молоді.

Не зайвим було б створити при Комітеті з питань науки та освіти Верховної Ради України експертну групу з професійних істориків для перегляду діючих нині шкільних та вузівських програм і підручників світової та вітчизняної історії, їх оцінки з погляду професіоналізму, суспільної моралі, права та відповідності завданням державотворення в Україні.

Не забуваймо, виховання і навчання молоді - справа державної ваги.

Сергій Правденко

Українська педагогіка: повернення до першоджерел

Омелян Вишневський, професор Дрогобицького педагогічного університету ім. І. Франка, член правління Львівського Педагогічного товариства ім. Григорія Ващенка є автором нового посібника „Теоретичні основи сучасної української педагогіки", що вийшов з друку у видавництві „Коло" (м. Дрогобич).

В книзі філософію української педагогіки розгорнено у вигляді цілісної наукової концепції. Це перший в Україні посібник з педагогіки, в якому впевнено посідають своє місце поняття „українська педагогіка", „національна система виховання".

Книжка „орієнтується на нашу педагогічну традицію, репрезентовану всією духовною культурою українського народу і зокрема сконцентровану в творчості Г. Сковороди, К. Ушинського, Г. Ващенка, С. Русової, галицьких педагогів міжвоєнного часу та ін."

Йдеться в ній також про релігійне виховання молоді, про підготовку її до життя в демократичному суспільстві.

Провідною думкою у концепції пропонованого посібника є плекання в людині здатності до самоподолання, до розвитку моральних якостей душі, які б забезпечили людині можливість жити в умовах свободи, а не в атмосфері страху й несвободи. Звідси випливає винятковa вага до релігійного виховання, що є фундаментом духовного становлення особи, здатної служити Богові й Батьківщині. Саме ця здатність характеризує український виховний ідеал, нахово обгрунтований видатним українським педагогом Григорієм Ващенком.

Книжка рекомендована Міністерством освіти і науки України передовсім як навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів, однак, прислужиться вона всім освітянам України, бо, як зазначає в передньому слові академік А. Погрібний, написав її вчений „не тільки для потреб тієї України, якою вона нині є, але ще більше – для тієї повноцінної, національно зорієнтованої європейської держави, якою вона неодмінно буде".

Дрогобицьке видавництво „Коло" пропонує освітянам, науковцям, виховникам придбати новий посібник з педагогіки. Звертатись за адресою: вул. Бориславська, 8, м. Дрогобич, Львівська область, 82100. Тел. (03244) 2-90-60, 3-87-32, e-mail: kolo@dr.lv.ukrtel.net

Оксана Гентош,
голова Львівського обласного Педагогічного товариства ім. Г. Ващенка

ОГЛЯД ЛИСТІВ

Шановні друзі! Ми щиро вдячні читачам і симпатикам газети, які не залишаються байдужими до наболілих проблем, як українського народу й української держави загалом, так і нинішнього життя-буття конкретної людини зокрема. Про що й свідчить чисельна редакційна пошта. Ми щиро вдячні нашим дописувачам за щирі листи до редакції. На жаль, не всі дописи ми можемо вмістити на сторінках „Нації і держави", просимо пробачення у їхніх авторів. Редакційна пошта обширна, тематика багатьох листів настільки перегукується між собою, що ми змушені готувати до друку лише найактуальніші з них. Відтак перепрошуємо щиро Я. Козія з Борщіва на Тернопільщині, киянина В. Кожевникова, Г. Тюхова з Апостоловського району Дніпропетровщини, Є. Ковальчука та Є. Гриценка з м. Дубно, що на Рівненщині, М. Борща з Черкащини, М. Кожушка з Дніпропетровська, киянку В. Дрогу, В. Григоріва з с. Стрільче на Івано-Франківщині, С. Мельничука з Луганська, киянина В. Харкова та багатьох-багатьох інших читачів, листи яких ми не мали змоги надрукувати. Але повірте, шановні друзі, що праця ваша не марна. Всі порушені вами проблеми стануть „зоною особливої уваги", одним з основних факторів формування редакційної політики.

Тож сподіваємось на подальше наше з вами тісне співробітництво в ім'я української нації і держави.

Іван Хаджидер

МЕД-ГОРІЛКА – ЧИ ВОРОЖА КРОВ?

ПІСНІ ВОЛІ

На Україні жодного застілля не обходиться без народної пісні, що починається зі слів: "Гей, нумо хлопці, славні молодці, чом ви сумні й невеселі? Хіба в шинкарки мало горілки, пива і меду не стало?.." Захоплено співають наші люди цю пісню, але мало хто знає, що вона покладена на мелодію зовсім іншої пісні тоді, коли народ наш, потрапивши з кабали польської у ще жахливішу кабалу московську, справді став сумним і невеселим. А першотвір цієї пісні народився у вирі національно-визвольної боротьби нашого народу 1648-1654 років. Пісню "Гей, не дивуйте, добрії люди" створив невідомий кобзар (записана вона в 60-х роках XIX століття на Галичині), схвильований нищівним розгромом військ князя Єремії Вишневецького під Пилявцями. Тоді польські воєначальники, перевдягнувшись у селянський одяг, ганебно втекли з поля бою, а Єремія Вишневецький мало не загинув од шаблі Максима Кривоноса (Перебийноса). Дашів, про який іде мова у пісні, – нині райцентр Вінницької області, Сорока – назва селища та могили у тому ж Дашівському районі.

Остання строфа цієї пісні мені не подобалась: якась вона штучна, мовби писав її захмелілий дячок-розстрига на чиєсь замовлення. Випадає вона із загального контексту, не накладається на мелодію: "Нуте ж, козаки, у скоки, заберімося у боки. Загнали ляхів за річку Віслу, що не вернуться і в три роки". І я вирішив її переробити: "Це ж вам магнати, дуки-падлюки, було таке й не на мислі: Що ми – козаки, що ми - юнаки, проженемо вас за Віслу".

Нещодавно потрапило мені до рук фундаментальне видання "Співоче поле Чернігівщини" (Київ, 2003). У нарисі В. Григоровського читаю про нашого великого кінорежисера й письменника Олександра Довженка: "На квартирі Андрія Малишка, розповідаючи про свій задум створити героїчну епопею про український народ, Довженко сам грав своїх героїв перед присутніми, ставав у позу Івана Орлюка, імітував плач жінок, пісні дівчат. А ще раніше виконував пісню "Гей, нуте, хлопці, славні молодці". Співав, як свідчить Олексій Мішурін, неголосно, мужньо закинувши трохи назад голову, й сірі очі його виблискували якимось таємничим блиском. "Усі ми знали, – згадував О. Мішурін, – цю давню запорізьку пісню, але в нього вона звучала зовсім інакше. Перед нами стояв не Довженко, а якийсь новий, не відомий нам герой. Це був запорозький козак, який сміливо і безстрашно йшов у бій... Це був потомок запорожців, а я, зачудований цим співом, дивувався, бо ніколи не міг подумати, що він може так співати".

Мені чомусь здається, що Олексія Мішуріна ввела в оману спільна мелодія цих двох українських народних пісень. Колишній петлюрівський старшина Олександр Довженко, мабуть, співав з таким запорозьким завзяттям не "Гей, нуте, хлопці, славні молодці" а "Гей, не дивуйте, добрії люди". Бо в першій щедро, аж "через вінця" ллється мед-горілка, а в другій – ворожа кров...

Микола Литвин

ГЕЙ, НЕ ДИВУЙТЕ, ДОБРІЇ ЛЮДИ

Гей, не дивуйте, добрії люди,
Що на Вкраїні повстало:
Там за Дашевим, під Сорокою
Множество ляхів пропало.

А Перебийніс просить чимало,
Сімсот козаків з собою, -
Рубає мечем голови з плечей,
А решту топить водою.

Ой, пийте, ляхи, води-калюжі,
Води болотянії;
А що пивали на тій Вкраїні
Вина та меди ситнії...

Дивують панки, вражії синки,
А що козаки вживають,
Вживають вони щуку-рибаху,
Ще й саламаху з водою.

Ой, чи бач, ляше,
що наш Хмельницький
На жовтім піску підбився.

Од нас козаків, од нас юнаків
Ні один ляшок не скривився.

Ой, чи бач, ляше, як козак ляже
На сивім коні горою:
З мушкетом стане,
аж серце в'яне,
А лях од жаху вмирає.

Ой, чи бач, ляше, що по Случ наше,
По Костяную могилу.
Як не схотіли – забунтували,
Та й утеряли Вкраїну.

Ой, та зависли ляшки, зависли,
Як чорна хмара на Віслі;
Не попустимо ляхів із Польщі
Поки нашої жизності.

Це ж вам магнати, дуки-падлюки
Було таке й не на мислі:
Що ми – козаки, що ми - юнаки
Проженемо вас за Віслу.

ПАМ'ЯТЬ ПРО ГЕРОЇВ КЛИЧЕ ДО ЄДНАННЯ

Кінець лютого-початок березня для національно-патріотичних сил Рівненщини - особливий. Цієї пори 80 років тому козаки-звитяжці армії УНР вкрили себе невмирущою славою у запеклих боях, що точилися на теренах краю в буремному 1919 році. Хоч ті бої не завжди були переможними, але саме тоді закладалося потужне підгрунтя національно-визвольного руху. І лягають квіти до підніжжя пам'ятників воїнам УНР, похованих у братських могилах, розкиданих по містах і містечках Рівненського Полісся.

Є такі братські могили й у Сарнах на місцевому кладовищі, і спочивають у них відважні бійці, які брали участь у контрнаступальній операції проти більшовицьких військ, помирали у шпиталях від отриманих у боях ран, загинули під час червоного заколоту в Дубровиці, боронили місто потім, коли під ударами переважаючих сил РККА Українська Народна Армія змушена була відступати.

Біля цих могил, у яких поховано понад 450 козаків УНР, зібралася українська громадськість, щоб пошанувати пам'ять героїв. На жалобну панахиду, яку відслужив у місцевому Свято-Покровському храмі Київського патріархату владика Рівненський і Острозький митрополит Даниїл, прибули гості з сусідніх районів, делегації від УНП, КУН, інших об'єднань національно-демократичних сил, ветерани з Рівного, Здолбунова, Кузнецовська, Дубровиці, Березного тощо.

Пройшовши хресним ходом від храму до кладовища, учасники мітингу-реквієму зібралися біля братської могили, у якій знайшли вічний спочинок герої. Завмерли, вслухаючись у слова молитви люди, застигла військова салютна група почесної варти, яскраво палали на білому снігу, принесені як данина пам'яті, квіти. Голова обласного Братства вояків УПА Олексій Мануйлик, згадуючи події 1919-го, говорив про те, як на прикладі козаків УНР виховувалося нове покоління патріотів, якому долею судилося стати до бою із загарбниками вже в лавах УПА, як нинішнє покоління перейняло естафету боротьби за українську державність, що триває й досі.

Директор місцевого краєзнавчого музею Раїса Тишкевич розповіла присутнім, про важкі бої 1919 року, скільки мужності й самовідданості українських вояків бачили тутешні вулиці у ті дні. Народний депутат Ю. Ширко згадав, як життєвий приклад героїв УНР допоміг його батькові зберегти віру в українські ідеали в роки, коли комуністичний режим докладав усіх зусиль, аби витравити зі свідомості кожного українця саме поняття «незалежність».

Василь Червоній закликав громадськість наслідувати приклад цих героїв і бути готовими захистити Україну від конституційного перевороту, який влада готує на березень. Кожен патріот, кожен свідомий громадянин України повинен бути готовим навіть пішки, навіть крізь міліцейські кордони дійти до Києва і сказати своє рішуче «Ні!» владі, яка намагається розтоптати демократію. „Ми повинні довести, що гідні козацької слави наших батьків і дідів!" – сказав народний депутат.

...Відгриміли залпи військового салюту, але те, що відбувалося у Сарнах 28 лютого 2004 року, залишиться у серці назавжди. Адже тут, над братською могилою, пам'ять про українських звитяжців не лише об'єднала нас, але й ще раз продемонструвала актуальність гасла, висунутого свого часу українськими патріотами: «Здобудеш Українську Державу або загинеш у боротьбі за неї».

Олег Тумановський

Краяни

У Майданському лісі вперше. Дивлюсь у криницю пам'яті. У тяжкий для всієї України час захищали землю краяни. Краяни – це люди однієї землі. Земляки. Однодумці. Соратники.

Колись тут було поле битви, а зараз – березовий ліс впереміжку з вільхами. Тільки берізки високі й стрункі тягнуться до сонця, а вільхи криві, покручені, горбаті... Здається, що там, де вмирали краяни – виросли берізки, а де їхні карателі – зіп'ялися вільхи, згинаючись, наче від сорому, до землі. Там, де вільхи – обчухраних кущів холодні стебла й жовтороті мухомори, а там, де берізки – океан сонця, музика пташиних голосів.

Приходять до лісу морози й бурі, мжички й тумани, вітри й місячні вогні. Але ліс росте. Росте і кущ калини. Це її весільний сік має колір крові. Це вона, мабуть, благословляла на вічний шлюб вояків і землю.

Пам'ять – вічна мати, о, скількох ти колисала...

На зоряному вікні неба світились їхні душі. Вранці в дзеркалі роси я намагався віднайти їхні сліди. Ходив там, де квітували берізки, і, здавалось, що кров доблесних героїв Вітчизни спочивала у травах вічним вогнем.

Нараз блиснуло сонце і освітило все навколо – і трави, і білосніжні тіла берізок. Затанцювали на крилах дерев промінчики, і я почув якусь невідому мелодію. Співала земля. Про що? Може, про росяні доріжки, котрими ходили краяни. А ще, можливо, - про двобій з ворогами...

На порозі пам'ять – вічна мати. На вершині пам'яті – берізки. Вони стоять, мов солдати. Сотнями...

Увійди в ліс, де розлито іскристі промені, де ходять пити воду до річки зорі. Торкнись гарячим словом занімілих вуст дерев, і крізь палаючу сльозу дня народиться соняча кантата про славних вояків рідної землі.

Тут сонячні промені й пташині голоси вишивають на полотні лісу синьо-жовтий стяг перемоги – тайну безсмертя. Тут сплять вічним сном вояки УПА. Тут зникають у небі журавлі і з'являються знову, залишаючи чисті сліди.

Леонід Ординат,
м. Дубно, Рівненська обл.

Вінниччина вшановує Героїв

28 лютого у м. Вінниці з ініціативи Вінницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів проведено науково-практичну конференцію „Героїчний Чин Нації - від Устима Кармалюка до УПА", присвячену 217-ій річниці з дня народження народного героя Устима Кармалюка та 75-ій річниці створення славетної ОУН.

У роботі конференції взяли участь заступник голови КУН В. Борейчук, голова секретаріату КУН С. Брацюнь, голова Хмельницької ОО КУН О. Вітряний, Летичівської РО КУН В. Хуторянець. З привітанням до учасників конференції звернувся народний депутат України Левко Лук'яненко.

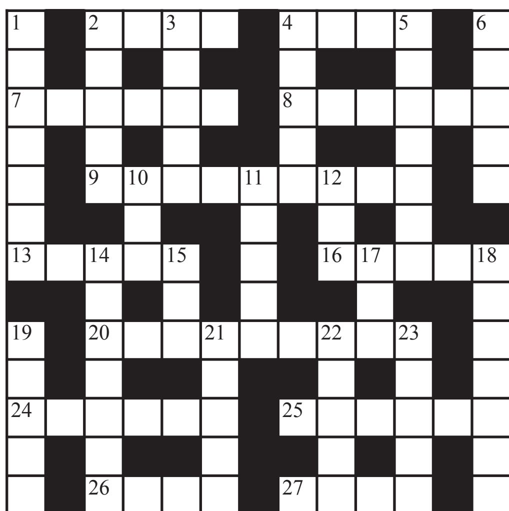
Учасники конференції поклали квіти до могили вояків ОУН-УПА та Січових стрільців.

Роботу конференції розпочав виступ дитячого дуету бандуристів, який виконав пісню „За Сибіром сонце сходить".

З доповідями про життєвий шлях та діяльність Устима Кармалюка , збройну боротьбу вояків ОУН - УПА на Вінниччині виступили науковці Вінницького державного педагогічного університету, Вінницького обласного краєзнавчого музею, Вінницького обласного державного архіву та краєзнавці області.

Гарним супроводом до роботи конференції стали виступи учасників художньої самодіяльності, у виконанні яких лунали стрілецькі пісні. Конференція запропонувала місцевій владі присвоїти ім'я великого сина України Устима Кармалюка ЗОШ №13 м. Вінниці, а також звернулася до Президента України та Голови Верховної Ради України з вимогою визнати вояків ОУН-УПА учасниками бойових дій у Другій світовій війні.

Віталій Гусар,
Голова Вінницької ОО КУН

ХРЕСТІВКА

Горизонтально: 2. Згадується в „Слові о полку Ігоревім". 4. Сучасна українська естрадна співачка. 7. Там була славна Академія. 8. „Додолу верби гне ..." (Т. Шевченко). 9. Прізвище упорядника „Словаря української мови". 13. Житель Карпат. 16. „Чурек і... — все твоє" (Т. Шевченко). 20. Місто Дніпропетровської області. 24. Нерідна мати. 25. Періодичне видання. 26. Комаха-паразит. 27. 10 000 в староукраїнській мові.

Вертикально: 1. Надрукував його Іван Федорович 400 років тому. 2.Село, відоме з перемоги Б. Хмельницького над поляками. 3. Протилежне до „озимі". 4. Обласне місто України. 5. Київський князь, син Святослава. 6. Одна з трьох душ у „Великому Льоху". 10. Тварина, що пливає задки. 11. Козацькі човни. 12. Частина голови. 14. Місто в Карпатській Україні. 15. Комахи, що жалять. 17. Єдальний сполучник. 18. За цього князя складено „Руську Правду". 19. Галицько-волинський князь. 21. Характер. 22. Сріблясто-білий метал. 23. Ім'я письменниці Барвінок.

Відповіді до хрестівки з № 9

Горизонтально: 7. Калина. 8. Атеїст. 9. Фата. 10. Нимидора. 11. Сніг. 13. Галичина. 15. Скрипник. 16. Війт. 17. Королева. 20. Крим. 21. Дуліби. 22. Кобаки. **Вертикально:** 1. Палагнюк. 2. Сила. 3. Райн. 4. Кармалюк. 5. Бердичів. 6. Ясир. 12. Григорій. 13. Ганкевич. 14. Наймичка. 18. Обух. 19. Арка. 20. Куба.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ГАЗЕТУ "НАЦІЯ І ДЕРЖАВА"

Шановні друзі!

Ви можете отримувати наш часопис регулярно з травня по грудень 2004 р., передплативши його в редакції. Для цього вам треба **до 5 квітня** перерахувати на рахунок: **СПД Брацюнь Степан Іванович, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776 - 12 грн.** і надіслати копію квитанції про сплату на адресу: 01034, м. Київ, а/с 148, Брацюнь Степан..

Не забудьте вказати свою домашню адресу!

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Наша адреса: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ;**
тел./факс (044)229-78-08
e-mail: nacija@mail333.com
www.nacija.org.ua
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ** № **7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Головний редактор **Микола Гук**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 1304
Наклад 60000 примірників

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА **Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!**

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-28-81
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 22-73-78
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81